

**ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำที่มีต่อความสามารถในการอ่าน
ออกเสียงคำและการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนบ้านนาแค จังหวัดสุราษฎร์ธานี**

**The Effects of Using the Picture Word Inductive Model on Word Pronunciation
Reading Ability and Thai Communicative Writing of Grade 1 Students at
Bannanakhae School in Surat Thani Province**

จารุวรรณ ศรียาภัย Jaruwan Sriyaphai

สุวรรณี ยะหะกร Suwannee Yahakorn

อภิรักษ์ อนะมาน Apirak Anaman

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

Sukhothai Thammathirat Open University

Kao2554@gmail.com

Received 2025/09/19

Revised 2025/10/12

Accepted 2025/10/21

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 และ 2) เปรียบเทียบการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 รูปแบบการวิจัย เป็นการวิจัยแบบกลุ่มเดียวมีการวัดหลังเรียน ศึกษากับประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านนาแค สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สุราษฎร์ธานี เขต 2 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 5 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ (1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ (2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำภาษาไทย และ (3) แบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

1) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่า หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 17.20 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.64 คะแนน และร้อยละของคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

2) เปรียบเทียบการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่า มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 17.80 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.30 คะแนน และร้อยละของคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 89 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

คำสำคัญ : การเขียนสื่อสาร, ความสามารถในการอ่าน, ประถมศึกษา, ภาษาไทย, รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำ.

Abstract

The objectives of this research were: (1) to compare the reading aloud ability of Grade 1 students after being taught through the Picture Word Inductive Model (PWIM) with the 70 percent criterion, and (2) to compare the Thai written communication ability of Grade 1 students after being taught through the Picture Word Inductive Model with the 70 percent criterion This study employed a one-group posttest-only design. The population consisted of five Grade 1 students from Ban Nakhae School, under the Office of Surat Thani Primary Educational Service Area 2, during the first semester of the 2025 academic year. The research instruments included: (1) lesson plans based on the Picture Word Inductive Model, (2) a Thai word reading aloud ability test, and (3) a Thai written communication ability test. The statistics used for data analysis were percentage, mean, and standard deviation.

The research findings were as follows:

1) The comparison of students' reading aloud ability after the learning management using the Picture Word Inductive Model with the 70 percent criterion revealed that the mean score was 17.20, with a standard deviation of 1.64 and an average percentage score of 86, which was higher than the 70 percent criterion.

2) The comparison of students' Thai written communication ability after the learning management using the Picture Word Inductive Model with the 70 percent criterion showed that the mean score was 17.80, with a standard deviation of 1.30 and an average percentage score of 89, which was higher than the 70 percent criterion.

Keywords: Written Communication, Reading Ability, Primary Education, Thai Language, Picture Word Inductive Model.

บทนำ

การอ่านและการเขียนภาษาไทย นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของการศึกษา การเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นช่วงวัยที่จำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมทักษะด้านการอ่านและการเขียนอย่างจริงจัง หากนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไม่สามารถอ่านออก เขียนได้ ย่อมส่งผลต่อการเรียนรู้ในวิชาอื่น ๆ ด้วย ดังที่ จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ (2556: 2) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านมีความสำคัญ เพราะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจสังคม และสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัว ส่งเสริมให้ผู้อ่านมีพัฒนาการในความรู้และความคิด มองโลกที่กว้างไกล เข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคม นอกจากนี้ วรณีย์ โสมประยูร (2542: 156) กล่าวว่า หากนักเรียนเขียนคำได้ถูกต้อง รวดเร็ว จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนวิชาอื่นๆ เป็นพื้นฐานที่จำเป็นของการเขียนอย่างยิ่ง เพราะ จะต้องรู้จักสะกดคำให้ถูกต้องก่อนถึงสามารถเขียนเป็นประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าสะกดคำไม่ได้ก็ไม่สามารถเข้าใจเรื่องราวจากผู้อื่นและแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเองได้เช่นกัน

จากความสำคัญดังกล่าวหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนบ้านนาแค ได้มีการกำหนดให้นักเรียน เรียนวิชาภาษาไทยทุกระดับชั้น โดยกำหนดมาตรฐาน ตัวชี้วัด และสาระแกนกลางไว้ สำหรับงานวิจัยเรื่องนี้ เป็นเรื่องของการอ่านและการเขียน จึงขอสรุปมาตรฐาน ตัวชี้วัด เกี่ยวกับการอ่านและการเขียนดังนี้ สาระที่ 1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน ตัวชี้วัดที่ ท 1.1 ป.1./1 อ่านออกเสียงคำ คำคล้องจอง และข้อความสั้น ๆ สาระที่ 2 ใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ ตัวชี้วัด ท 2.1 ป.1./2 เขียนสื่อสารด้วยคำและประโยคง่าย ๆ

จากผลการทดสอบก่อนเรียนที่ผู้วิจัยทดสอบนักเรียนก่อนการทำวิจัยครั้งนี้ พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยด้านการอ่านออกเสียงคำ อยู่ที่ร้อยละ 67 คะแนน ด้านการเขียนคำมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 63 และด้านการเขียนประโยคมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 66 ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำและการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียน มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 65 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนยังไม่สามารถอ่านออกเสียงคำได้อย่างคล่องแคล่ว เขียนคำได้อย่างถูกต้อง หรือเขียนประโยคได้อย่างสมบูรณ์ตามระดับชั้นที่ควรจะเป็น โดยระดับผลสัมฤทธิ์ดังกล่าวอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำกว่ามาตรฐานที่สถานศึกษากำหนดคือร้อยละ 70

จากสถานการณ์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงศึกษาวิธีการที่ส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียงคำและการเขียนสื่อสารภาษาไทย เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในด้านการอ่านออกเสียงคำและการเขียนสื่อสารภาษาไทยให้สูงขึ้น จากการศึกษาตำราและงานวิจัยพบว่า การจัดการเรียนรู้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ เป็นรูปแบบการพัฒนาด้านการอ่านออกเสียงคำและการเขียน

สื่อสารภาษาไทยได้เป็นอย่างดี โดยมีขั้นตอน 10 ขั้นตอน คือ 1) ผู้สอนเลือกภาพที่ใกล้ตัวนักเรียนนำมาใช้เป็นแผนภูมิภาพ 2) ผู้เรียนสังเกตและช่วยกันระบุคำศัพท์ 3) โยงภาพกับคำศัพท์และฝึกพูดออกเสียงคำและสะกดคำที่ได้จากภาพ 4) ผู้เรียนอ่านและทบทวนคำศัพท์ที่ระบุไว้จากแผนภูมิภาพ 5) ผู้เรียนจัดกลุ่ม หรือจำแนกประเภทคำศัพท์ที่ได้ระบุไว้จากแผนภูมิภาพ 6) ผู้เรียนอ่านและทบทวนคำศัพท์ที่ระบุไว้จากแผนภูมิภาพอีกครั้ง 7) ผู้สอนและผู้เรียนเพิ่มคำ 8) ผู้เรียนตั้งชื่อของแผนภูมิภาพ 9) ผู้เรียนนำคำศัพท์ที่ระบุไว้มาสร้างเป็นประโยค 10) ผู้เรียนอ่านและทบทวนการสร้างประโยคและการเขียน (Calhoun 1999) และงานวิจัยของวีระา เล่าเรียนดี (2555:68) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ (Picture Word Inductive Model) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ออกแบบขึ้นเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนคำศัพท์ วลี ประโยค และข้อความและเรื่องราวต่าง ๆ รวมทั้งทักษะการคิด โดยใช้รูปภาพ นำไปสู่การรู้จักคำ ข้อความ ความคิดรวบยอดที่มีความสลับซับซ้อนยิ่งขึ้นร่วมกับการใช้ความคิดเชิงอุปนัย นอกจากนี้ สง่า วงศ์ไชย (2564:113) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ (Picture Word Inductive Model) เป็นรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นเพื่อใช้แก้ปัญหาการอ่านการเขียน และการเรียนการสอนภาษาของผู้เรียนตั้งแต่ระดับพื้นฐาน โดยใช้รูปภาพเป็นสื่อกลางกระตุ้นให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ โดยใช้ทักษะการอ่านและการเขียนซึ่งเป็นทักษะการสื่อสารที่ผู้เรียนใช้ในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว เพื่อให้ผู้เรียนสร้างความเข้าใจความหมายและรูปคำศัพท์แล้ว ก่อนไปสู่การสร้างข้อความ ประโยคและย่อหน้า นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถสร้างความเข้าใจโครงสร้างทางภาษาของเด็กที่เริ่มหัดอ่านและหัดเขียนอันเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาในระดับสูงขึ้นไป

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาเรื่อง การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำและการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านนาแค จังหวัดสุราษฎร์ธานี และนำผลการวิจัยไปใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในด้านการอ่านและการเขียนในรายวิชาภาษาไทยต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำกับเกณฑ์ร้อยละ 70

2) เพื่อเปรียบเทียบการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำกับเกณฑ์ร้อยละ 70

วิธีดำเนินการวิจัย

บทความวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มเดียว ศึกษากับประชากร คือ มีกลุ่มทดลองที่จัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ มีการเก็บรวบรวมข้อมูลหลังการทดลอง

ประชากร

ประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านนาแค สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 2 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 5 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง การอ่านออกเสียงคำและการเขียนสื่อสารภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แผนละ 2 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง จำนวน 10 แผน

2) แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ เป็นแบบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ 20 คะแนน จำนวน 20 ข้อ

3) แบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทย เป็นแบบทดสอบแบบอัตนัย วัดการเขียนสื่อสารภาษาไทยโดยการเขียนคำ และประโยคง่าย ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จำนวน 20 ข้อ แบ่งออกเป็น การเขียนคำ 10 ข้อ 10 คะแนน และการเขียนประโยค 10 ข้อ 10 คะแนน รวม 20 คะแนน

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง ดังนี้

1) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำอธิบายรายวิชาตัวชี้วัด หรือจุดเน้นของหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระสำคัญ หลักการและเนื้อหาของหลักสูตร

2) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียงคำและการเขียนสื่อสารภาษาไทย ตามแนวการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ

3) ศึกษารายละเอียดและวิเคราะห์รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ แล้วกำหนดรูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยแต่ละแผนมีองค์ประกอบ ดังนี้ (1) ผู้สอนเลือกรูปภาพเพื่อนำเสนอแผนภูมิรูปภาพ (2) ผู้สอนกระตุ้นนักเรียนด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนสังเกต และช่วยกันระบุสิ่งที่ปรากฏในแผนภูมิรูปภาพ (3) ผู้สอนใช้กลวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถโยงภาพกับคำศัพท์ที่ปรากฏในแผนภูมิรูปภาพ (4) ผู้เรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่ได้จากแผนภูมิรูปภาพ (5) ผู้สอนใช้กลวิธีต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนช่วยกันจัดกลุ่มคำศัพท์ หรือจัดประเภทของคำศัพท์ (6) ผู้เรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์เพื่อทบทวนอีกครั้ง (7) ผู้เรียนเพิ่มคำศัพท์ ในแผนภูมิภาพ เพื่อให้สอดคล้องกับวัยของผู้เรียน (8) ผู้สอนใช้กลวิธีต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนตั้งชื่อแผนภูมิรูปภาพ (9) ผู้เรียนนำคำศัพท์ที่ระบุไว้มาแต่งเป็นประโยค (10) ผู้เรียนอ่านทบทวนประโยคหรือข้อความจากงานเขียนที่ตนเองสร้างขึ้น เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและครบถ้วนของคำศัพท์ที่ได้ระบุไว้ 4) เขียนแผนการจัดการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ เรื่อง การอ่านออกเสียงคำและการเขียนสื่อสารภาษาไทย จำนวน 10 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 20 ชั่วโมง

5) นำแผนการจัดการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้ด้วยรูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและความสอดคล้องของจุดประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อ การวัดประเมินผลของแผนการจัดการเรียนรู้

6) นำแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ ที่แก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาเสร็จแล้ว และแบบประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน (ดังรายชื่อในภาคผนวก ก) เพื่อพิจารณาคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้

7) นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน มาหาค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ระดับคุณภาพ โดยใช้เกณฑ์ของบุญชม ศรีสะอาด (2553: 123)

โดยแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 หมายถึงแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง ดังนี้ 1) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อศึกษามาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ 2) วิเคราะห์เนื้อหาสาระ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อพิจารณาระดับพฤติกรรมและทักษะที่สัมพันธ์กับเนื้อหา นำไปใช้ในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ 3) สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ เป็นแบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำหลังเรียน 20 ข้อ รวม 20 คะแนน 4) นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ หลังเรียน เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ภาษาที่ใช้และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ จากนั้นแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา 5) นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำหลังเรียน ที่แก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา เสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงหลังเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้ + 1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่า แบบทดสอบมีความตรงกับสิ่งที่ต้องการวัด 0 เมื่อผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจ - 1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญเห็นว่าแบบทดสอบไม่มีความตรงกับสิ่งที่ต้องการวัด โดยค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแบบทดสอบหลังเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่าแบบทดสอบนั้นมีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ซึ่งผลการประเมินค่าความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำหลังเรียน อยู่ระหว่าง 0.67- 1.00 แสดงว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องเหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้ นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำหลังเรียน ไปทดลอง (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทธนิคม จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่ไม่ใช่ประชากร จำนวน 30 คน 7) นำผลการทำแบบทดสอบที่ได้มาวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาค่าความยากง่าย (p) ของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ ซึ่งเป็นเกณฑ์ของสมาลี จันทรชะลอ (2542) วิเคราะห์หาค่าดัชนีค่าความยากของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียง

ค่าหลังเรียน โดยแบบทดสอบอยู่ระหว่าง 0.47 – 0.67 แสดงว่า ข้อคำถามของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำมีความยากง่ายที่เหมาะสม 8) นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำหลังเรียน มาหาค่าอำนาจจำแนก (r) ซึ่งเป็นเกณฑ์ของลวิน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2538) วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ โดยแบบทดสอบหลังเรียนอยู่ระหว่าง 0.33 – 0.53 แสดงว่าข้อคำถามของแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำหลังเรียนมีอำนาจจำแนกที่เหมาะสม 9) นำแบบทดสอบหลังเรียนหาค่าความเชื่อมั่นโดยคำนวณจากวิธีการสอบซ้ำ ใช้สูตรของ KR-20 (สุมาลี จันทรชะลอ:2542) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.88 10) นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงคำหลังเรียน ที่ผ่านการตรวจสอบหาคุณภาพพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อไปใช้ทดลองจริงกับนักเรียนประชากรนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านนาแค

แบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทย ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง ดังนี้ 1) ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษา เพื่อศึกษามาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทย 2) วิเคราะห์เนื้อหาสาระ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อพิจารณาระดับพฤติกรรมและทักษะที่สัมพันธ์กับเนื้อหา นำไปใช้ในการสร้างแบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทย 3) สร้างแบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทยซึ่งเป็นแบบทดสอบหลังเรียน ซึ่งแต่แบ่งเป็น 2 ตอน รวม 20 คะแนน ดังนี้ ตอนที่ 1 การเขียนคำ 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน คะแนนเต็ม 10 คะแนน ตอนที่ 2 การเขียนประโยค 10 ข้อ ข้อละ 1 คะแนน คะแนนเต็ม 10 คะแนน 4) นำแบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทยหลังเรียน เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ภาษาที่ใช้และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ จากนั้นแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา 5) นำแบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทยหลังเรียน ที่แก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา เสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทยกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยมีเกณฑ์การประเมิน โดยค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่าแบบทดสอบนั้นมีความสอดคล้องกันในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ ซึ่งผลการประเมินค่าความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทยหลังเรียนอยู่ระหว่าง 0.67-1.00 แสดงว่าแบบทดสอบมีความสอดคล้องเหมาะสม สามารถนำไปใช้ได้ 6) นำแบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทยหลังเรียน ไปทดลอง (Try out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนพุทธนิคม จังหวัดสุราษฎร์ธานี ที่ไม่ใช่ประชากร จำนวน 30 คน 7) นำผลการทำแบบทดสอบที่ได้มาวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาค่าความยากง่าย (p) ของ แบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทยหลังเรียน ซึ่งเป็นเกณฑ์ของสุมาลี จันทรชะลอ (2542) วิเคราะห์หาค่าดัชนีค่าความยากของแบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทย โดยแบบทดสอบหลังเรียนอยู่ระหว่าง 0.47 – 0.67 แสดงว่าข้อคำถามของแบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทยหลังเรียนมีความยาก

ง่ายที่เหมาะสม 8) แบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทยหลังเรียน มาหาค่าอำนาจจำแนก (r) วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทย โดยแบบทดสอบหลังเรียนอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.53 แสดงว่าข้อคำถามของแบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทยหลังเรียนมีอำนาจจำแนกที่เหมาะสม 9) นำแบบทดสอบหลังเรียนหาค่าความเชื่อมั่นโดยคำนวณจากวิธีการสอบซ้ำ ใช้สูตร KR-20 (สุมาลี จันทรชะลอ:2542) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85 10) นำแบบทดสอบวัดการเขียนสื่อสารภาษาไทยหลังเรียน ที่ผ่านการตรวจสอบหาคุณภาพพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ เพื่อไปใช้ทดลองจริงกับนักเรียนประชากร นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านนาแค

การวิเคราะห์ข้อมูล

โดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่า

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยมีคะแนนหลังเรียนดังนี้ A1=15 A2=16 A3=18 A4=18 A5=19

การทดลอง	จำนวนนักเรียน (n)	คะแนนเต็ม	คะแนน ร้อยละ 70	μ	σ	ร้อยละ
หลังเรียน	5	20	14	17.20	1.64	86

Test Value = 14 คะแนน (ร้อยละ 70)

จากตารางที่ 1 พบว่าความสามารถในการอ่านออกเสียงคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย โดยมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 17.20 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.64 คะแนน และร้อยละของคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 86 จึงสรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

วัตถุประสงค์การวิจัย ข้อที่ 2 เปรียบเทียบการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่า

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยมีคะแนนหลังเรียนดังนี้ A1=18 A2=19 A3=19 A4=16 A5=17

การทดลอง	จำนวนนักเรียน (n)	คะแนนเต็ม	คะแนน ร้อยละ 70	μ	σ	ร้อยละ
หลังเรียน	5	20	14	17.80	1.30	89

Test Value = 14 คะแนน (ร้อยละ 70)

จากตารางที่ 2 พบว่าการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย โดยมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 17.80 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.30 คะแนน และร้อยละของคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 89 จึงสรุปได้ว่า การเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

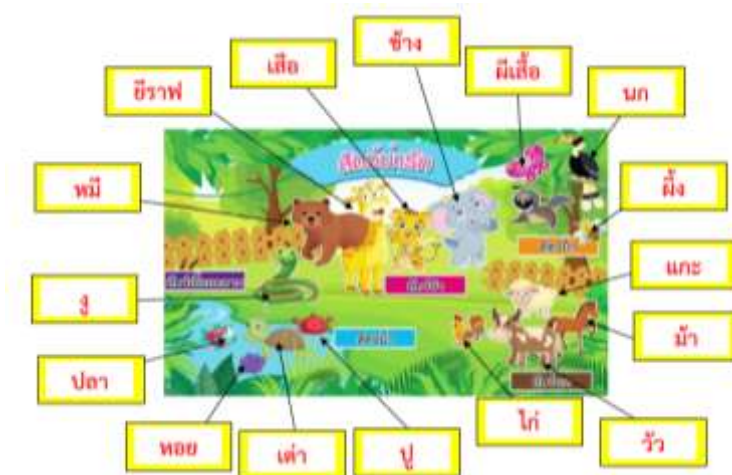
อภิปรายผลการวิจัยข้อที่ 1 เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่า ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย โดยมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 17.20 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.64 คะแนน และร้อยละของคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 86 ทั้งนี้เพราะ ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ พิริยา หาญบำรุงธรรม (2564) พบว่า ความสามารถในการอ่านของกลุ่มทดลองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถในการอ่านของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนสาเหตุที่ทำให้ความสามารถในการอ่านของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 เกิดจากปัจจัยหลายประการ กล่าวคือ รูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นการเชื่อมโยงจากภาพคู่คำช่วยให้นักเรียนสามารถจดจำและอ่านออกเสียงคำได้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยเฉพาะคำที่คุ้นเคยจากชีวิตประจำวัน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายและสนุกสนาน เช่น เกม การจับคู่คำกับภาพ หรือการอ่านร่วมกัน มีส่วนกระตุ้นแรงจูงใจและสร้างความสนใจในการเรียน นอกจากนี้ผู้เรียนยังมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ โดยได้ฝึกออกเสียง ฝึกอ่านจริง และนำคำไปใช้ในบริบทที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน ส่งผลให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและจดจำได้ดี ในส่วนของบทบาทของครูก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญ ครูคอยส่งเสริมและให้กำลังใจอย่างใกล้ชิด ทำให้นักเรียนเกิด

ความมั่นใจและกล้าที่จะแสดงออก ทั้งยังมีการฝึกฝนที่ต่อเนื่องและเป็นลำดับขั้น ส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมั่นคง อีกทั้งนักเรียนอยู่ในช่วงวัยที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ โดยเฉพาะระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความไวต่อเสียง คำ และภาษา การจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับพัฒนาการจึงยิ่งช่วยให้การเรียนรู้บรรลุผลสำเร็จยิ่งขึ้น นอกจากนี้บรรยากาศในห้องเรียนที่ผ่อนคลาย ไม่เคร่งเครียดยังทำให้นักเรียนกล้าที่จะอ่านออกเสียงโดยไม่กลัวความผิดพลาด ส่งผลรวมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

อภิปรายผลการวิจัยข้อที่ 2 เปรียบเทียบการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำกับเกณฑ์ร้อยละ 70 พบว่า การเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย โดยมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 17.80 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.30 คะแนน และร้อยละของคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 89 ทั้งนี้เพราะ การเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 สอดคล้องกับแนวคิดของ ปิรันธนา ศุภดล และคณะ (2557) พบว่า 1. ผลการอ่าน การเขียน และการแต่งประโยคภาษาไทยของนักเรียนชั้นปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ ด้วยกระบวนการศึกษาชั้นเรียน ด้านการอ่าน นักเรียนผ่านเกณฑ์ ที่กำหนดคือ ต้องได้ผลคะแนนตั้งแต่ร้อยละ 60 ขึ้นไป 2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ นักเรียนผ่านเกณฑ์ การทดสอบที่โรงเรียนกำหนดคือ ได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 60 ขึ้นไป จำนวน 67 คน คิดเป็น ร้อยละ 95.71 ในส่วนของสาเหตุที่ทำให้ความสามารถในการเขียนสื่อสาร หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ที่ช่วยให้นักเรียนได้เชื่อมโยงภาพกับคำอย่างเป็นธรรมชาติ ภาพที่ใช้ในการเรียนรู้มักเป็นสิ่งที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันของนักเรียน ทำให้เข้าใจความหมายของคำได้ง่ายขึ้นและสามารถนำไปใช้เขียนสื่อสารได้อย่างเหมาะสม การจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การเขียนคำจากภาพ การแต่งประโยคจากคำที่เรียนรู้ ล้วนเป็นกิจกรรมที่ช่วยกระตุ้นความสนใจและทำให้ผู้เรียนเกิดความเพลิดเพลินในการฝึกเขียน นอกจากนี้ นักเรียนยังได้ลงมือปฏิบัติจริง โดยเริ่มจากการสังเกตภาพ เขียนคำที่เกี่ยวข้อง จากนั้นจึงพัฒนาต่อยอดเป็นประโยค และข้อความสั้น ๆ ซึ่งเป็นลำดับขั้นตอนที่ชัดเจนและต่อเนื่อง ทำให้การเรียนรู้มีความหมายและค่อย ๆ สร้างความมั่นใจในการเขียนสื่อสาร ครูมีบทบาทสำคัญในการชี้แนะและให้กำลังใจ โดยคอยตรวจสอบการเขียน แนะนำการใช้คำหรือการเรียงประโยคที่ถูกต้อง ส่งผลให้นักเรียนกล้าที่จะเขียนและกล้าที่จะแสดงออกมากขึ้น บรรยากาศในชั้นเรียนที่เป็นมิตรและไม่เคร่งเครียดทำให้นักเรียนรู้สึกสบายใจในการฝึกเขียน ไม่กลัวความผิดพลาด และพร้อมที่จะปรับแก้ไขงานเขียนของตนเอง การฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอทำให้ทักษะการเขียนของนักเรียนพัฒนาขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เมื่อนักเรียนได้ฝึกเขียนซ้ำหลายครั้ง ทั้งการเขียนคำ ประโยค จึงช่วยเสริมสร้างทักษะด้านการเขียนสื่อสารให้มั่นคงและมีประสิทธิภาพ

องค์ความรู้

การพัฒนาทักษะภาษาไทยในระดับประถมศึกษาตอนต้นเป็นรากฐานสำคัญของการเรียนรู้ทุกสาขาวิชา โดยเฉพาะทักษะการอ่านออกเสียงคำและการเขียนสื่อสาร ซึ่งเป็นพื้นฐานของการสื่อสารและการคิดอย่างมีระบบ ปัญหาที่พบบ่อยในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 คือ การอ่านคำไม่คล่อง การออกเสียงผิด และการไม่สามารถเขียนประโยคได้อย่างต่อเนื่อง รูปแบบการเรียนรู้แบบอุปนัยจากภาพสู่คำ จึงเป็นแนวทางการสอนที่ช่วยแก้ปัญหาดังกล่าว โดยเน้นให้ผู้เรียนสังเกตภาพ เชื่อมโยงคำจากสิ่งที่เห็น แล้วค่อยพัฒนาไปสู่การสร้างประโยคและข้อความ ซึ่งช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติและมีความหมาย

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ โดยครูใช้ภาพสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน เช่น ภาพสวนสัตว์ จากนั้นนักเรียนช่วยกันระบุชื่อสัตว์ในภาพ แล้วเขียนคำลงไปในภาพ ขั้นตอนต่อมาคือให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำเหล่านั้นร่วมกัน ฝึกการอ่านซ้ำเพื่อสร้างความคล่องแคล่วและแม่นยำ สุดท้ายจึงให้นักเรียนใช้คำที่ได้มาสร้างประโยคสั้น ๆ ที่สื่อความหมายของภาพ กิจกรรมลักษณะนี้ช่วยให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงระหว่างภาพกับคำ เกิดความเข้าใจความหมายของคำจากบริบทจริง ฝึกการอ่าน การเขียน และการใช้ภาษาไทยอย่างเป็นระบบและสร้างสรรค์

สรุป และข้อเสนอแนะ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ (Picture Word Inductive Model: PWIM) ส่งผลให้ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำและการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ารูปแบบการเรียนรู้ดังกล่าวมีประสิทธิภาพในการส่งเสริมทักษะภาษาไทยของผู้เรียนเป็นอย่างดี การเรียนรู้ผ่านภาพและคำช่วยให้นักเรียนเกิดความเข้าใจเชื่อมโยงระหว่างสิ่งที่เห็นกับภาษา ทำให้สามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องและคล่องแคล่วมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ในการเขียน ถ่ายทอดความคิดผ่านประโยคและข้อความได้อย่างเหมาะสมและเป็นระบบ จึงสรุปได้ว่าการใช้รูปแบบอุปนัย

จากภาพสู่คำเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพและควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะภาษาไทยของนักเรียนระดับประถมศึกษาอย่างต่อเนื่อง สรุปผลการวิจัย 1) ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 และ 2) ความสามารถในการเขียนสื่อสารภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดการเรียนรู้ สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากผลการวิจัยพบว่ารูปแบบดังกล่าวส่งผลให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านออกเสียงและการเขียนสื่อสารภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญ จึงมีข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อกระทรวงศึกษาธิการและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1) ควรส่งเสริมให้สถานศึกษานำรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบอุปนัยจากภาพสู่คำ ไปบูรณาการในหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา เนื่องจากเป็นรูปแบบที่ช่วยพัฒนาทักษะการสังเกต วิเคราะห์ จดจำคำ และสื่อสารด้วยภาษาได้อย่างสร้างสรรค์ เหมาะสมกับพัฒนาการของผู้เรียน

2) ควรจัดอบรมเชิงปฏิบัติการให้แก่ครูผู้สอนภาษาไทย เพื่อให้มีความเข้าใจในหลักการขั้นตอน และเทคนิคการจัดการเรียนรู้แบบอุปนัยจากภาพสู่คำ รวมถึงสามารถออกแบบกิจกรรมที่เชื่อมโยงระหว่างภาพ คำ และประโยคอย่างเป็นระบบ เพื่อยกระดับคุณภาพการสอนภาษาไทยในโรงเรียน

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1) จากผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ (Picture Word Inductive Model) มีประสิทธิภาพ ในการอ่านออกเสียงคำและการเขียนสื่อสารภาษาไทยของนักเรียน เนื่องจากช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการสังเกต วิเคราะห์ จดจำ และนำไปใช้ในการสื่อสารได้อย่างสร้างสรรค์ ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรนำรูปแบบดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย โดยเน้นกิจกรรมที่เชื่อมโยงระหว่างภาพ คำ และประโยคอย่างเป็นระบบ

2) ควรจัดกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้อ่านออกเสียงคำจากภาพหรือบัตรคำร่วมกัน และฝึกการอ่านซ้ำ เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่วและความถูกต้องในการอ่านออกเสียงคำ โดยเฉพาะคำที่นักเรียนมักอ่านผิดหรือมีปัญหาในการออกเสียง

3) ควรส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกการเขียนจากคำและภาพที่ตนเองมีส่วนร่วมในการระดมสมองหรือร่วมกันสร้างขึ้น เช่น การเขียนประโยคจากคำที่ได้ การเขียนข้อความสั้น ๆ หรือการเขียนบรรยายภาพ ซึ่งช่วยพัฒนาความคิด การเรียบเรียง และการใช้ภาษาที่เหมาะสม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรนำรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพสู่คำ (Picture Word Inductive Model) ไปใช้ศึกษาด้านการอ่านและการเขียนในรายวิชาภาษาไทยในระดับชั้นที่สูงขึ้น เช่น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หรือ 5

2)ควรเปรียบเทียบผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำกับการสอนอื่น ๆ เช่น การสอนแบบสร้างความเข้าใจ (Constructivist Approach) ในการพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำและการเขียนสื่อสารภาษาไทย

3)ควรมีการติดตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังจากสิ้นสุดการจัดกิจกรรมโดยดำเนินการประเมินผลในระยะเวลาหลังเรียน เช่น 2-4 สัปดาห์ เพื่อศึกษาความคงทนของความรู้ความเข้าใจ และความสามารถในการอ่านออกเสียงคำและการเขียนสื่อสารภาษาไทย อันจะช่วยให้ทราบถึงผลระยะยาวของการใช้รูปแบบอุปนัยจากภาพคู่คำอย่างแท้จริง

References

- จิรวัดน์ เพชรรัตน์, & อัมพร ทองใบ. (2556). *การอ่านและการเขียนทางวิชาการ (Academic Reading And Writing)*. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- ปิลันธนา ศุภดล, และคณะ. (2557) . ผลการจัดการเรียนรู้ภาษาไทยโดยใช้ Picture Word Inductive Model ที่มี ผลต่อการอ่าน การเขียน และการแต่งประโยคของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยกระบวนการ ศึกษาชั้นเรียน. รายงานผลการวิจัยกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น ฝ่ายประถมศึกษา (ศึกษาศาสตร์).
- พริยา หาญบำรุงธรรม.(2564). การพัฒนาหนังสือการ์ตูนเออาร์ด้วยเทคนิค PWIM เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านสำหรับนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ล้วน สายยศ, & อังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้ศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น.
- วรรณ โสมประยูร. (2542). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.
- วัชร เล่าเรียนดี.(2555). *รูปแบบและกลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิด*. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- สง่า วงศ์ไชย. (2564, กรกฎาคม-กันยายน). ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนพิกเจอร์เวิร์ดที่มีต่อความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์และการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร*, 18 (82), 1-11.
- สุมาลี จันทร์ชลอ. (2542). *การวัดและประเมินผล*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ศูนย์สื่อเสริม.
- Calhoun, E.F. (1999). *Teaching beginning reading and writing with the picture word inductive model*. Virginia : ASCD.